

Про нас іще нічого не сказано. Ще не сказано.

«I colpevoli» – роман, у якому оповідається про життя покинутого батьком сина. У сім років син вирішує, що не бажає вже ніколи бачитися з батьком. Бо батько покинув дружину й сина сиротами заради іншої. Бо батько створив нову сім'ю і любив свою нову сім'ю. Вони не бачилися тридцять сім років, батькові вже шістдесят сім, а синові сорок чотири. Та якогось дня один із них відчиняє двері, а інший заходить.

Таких історій про батька й сина – безліч.

На черзі ще одна оповідь про батька й сина. Адже історії про батька й доньку – виняток. Треба, однак, поки не пізно, оповісти щось на кшталт легенди, що трапилася в парі «батько – донька». Розпочати історію. І це, очевидно, важко. Проте завдяки оповіді можливе поєднання. А щоб поєднатися, потрібно розпочати. Адже для кожного початку треба знайти початок – і донька просто береться до початку, щоб не виявилось надто пізно.

Другу історію про батька й сина написав чоловік, про якого майже нічого не відомо, крім того, що жив він десь у Греції в IV столітті перед Різдом Христовим. Тож уже сама відсутність інформації про автора тієї історії пасуватиме наступній історії батька й доньки. Бо існування цього батька десь у Росії сумнівів фактично не викликає, а от позначення країни якраз сумнівне або,

інакше кажучи, непідтверджене. Але це аж ніяк не має стримувати батька й доньку від початку знайомства. Бо ж саме про це йдеться. Їм просто доведеться подолати незнання.

Отож грека того звали Евбулідом Мілетським, інформація щодо місця неперевірена, як, зрештою, не цілком певно, чи справді він ту історію написав, усе тут неперевірене й непевне, точнісінько як між тими двома, про кого тут ітиметься. Та й зрештою та історія Евбуліда – ніяка не історія, а свого роду софізм – ніби-доказ або навіть спантеличення. Таким чином історія ця не менш заплутана, ніж історія батька й доньки, у чому ми згодом переконаємося. Та й хіба може бути інакше після такого закрученого початку. Тож розгляньмо тепер цей софізм, чи як би нам той жанр найкраще назвати.

Той Евбулід запитує в уявного співрозмовника, припускаю – чоловічої статі: чи можеш ти впізнати свого батька? Відповідь: так. Евбулід показує йому чоловіка, накритого покривалом, і запитує: а цього накритого покривалом чоловіка ти можеш упізнати? Відповідь: ні. Евбулід йому на це: чоловік під покривалом – твій батько. Тож із цього виходить, що ти впізнаєш батька, але одночасно й не впізнаєш. І Евбулід виносить вирок. Чи, точніше, віртуальний вердикт.

А чи не могло б усе це послужити дороговказом для нашої історії? Як бачиш, Батьку, та й сам давно знаєш, і ми бачитимемо це впродовж листа щоразу виразніше, ми з тобою не самотні з такою історією. Вона ж так ніколи й не розпочалася в реальному житті чи в тому, що люди називають справжнім життям. Але тобі добре відомо, ну гаразд, я припускаю, що тобі відомо: так зване справжнє життя іноді – лише пропаще життя, просто прожите, щоб нікого не обтяжувати, прожите через

відчуття незручності. А, ну так, ось воно й прозвучало, це слово, слово «батько», стосовно тебе ніколи його не вживала, присоромлено замовчувала, сподіватимуся все ж, що не називатиму тебе так надто часто, що не передозовуватиму, бо ж завжди називання твого імені поєднувалося в мені з соромом.

Так немов я займаюся тут чимось другорядним чи навіть незручним, тож я знову змушена переконувати себе, що написане тут має стосунок ще до когось, окрім нас із тобою – батька й доньки. Я запитую себе, чи тему цього листа можна вважати питанням людськості (не зможу висловитися менш пафосно), питанням, яке займає всіх. Хіба більшість свого життя люди не носяться з іменем батька? Щоб не сказати: мучаться.

У цей довгий лист перетече багато з того, що вплинуло на моє життя, що зробило його прекрасним чи похмурим, тут багато-багато того, що я написала, – бо ж я стала немов письменницею, ось і перша інформація, яку ти отримаєш про мене від мене. Ти прочитаєш мою поезію, якісь принагідні тексти, нічого надто важливого, як на мою думку, але ти зможеш таким чином краще зрозуміти мене, думаю, батькові такі тексти мали би бути цікавими. Ще в листі будуть розповіді про подорожі, історичні екскурси, адже історія – моє улюблене заняття. А ті фрагменти, де я розповідатиму про своїх онучок, а твоїх правнучок, мабуть, розвеселять тебе. Вони заговорять тут своєю мовою. А ще будуть казки або розповіді для дітей. Не впевнена, що вони тебе зацікавлять. Зрештою, ти можеш пропустити їх. А от моя позиція щодо актуальних суспільно-політичних питань чи проблем тобі точно буде цікавою. У листі я доволі часто покликаюся на невеликий край, у якому живу, двомовний гірський край, батьківщину твоєї коханої, з якою

ти зачав дитину того холодного травня 1945 року. Мене. А було то в Австрії. Ось так. А тепер можемо поволі наближатися до з'ясування чи, краще, роз'яснення питання, чому в моєму листі так часто й одночасно так мало, ще й до того не надто компетентно, повідомлятиметься про одну конкретну країну, точніше державу, Україну.

До цієї інформації я додаватиму додаткові заголовки, бо ж ми обоє не знаємо, що саме відомо іншому або ж про що йому вже повідомили.

Україна, або ж держава, якої тоді не існувало

Що означає «тоді»? То був час, 1939 рік, щоб бути точною, коли моя мама, німецькомовна мешканка Південного Тиролю, громадянка Італії, змушена була вибирати, коли через домовленості двох диктаторів, Муссоліні й Гітлера, ця молода жінка мусила вирішити, де вона залишиться – у Південному Тиролі, в Італії, чи виїде до німецького Райху. Цей процес вибору громадянства називали тоді «оптацією». Доля закинула маму в район Зальцбурга, у Східну марку. Зрештою, я не можу знати, наскільки ти, Батьку, орієнтувався в історичних обставинах, в історичних умовах, маю на увазі, чи достатньо ти був освіченим у цьому сенсі.

Тоді існував могутній, величезний комуністичний Радянський Союз. То був переважно недобровільний союз із численними меншими й більшими країнами та етносами. Зокрема і з Україною.

Наприкінці війни мама познайомилася в Бад-Гойзерні Bad Gaisern, невеликому містечку в Зальцкаммергуті, з російським військовополоненим – з тобою – і, очевидно, покохала тебе. Як узагалі в таких умовах виникало кохання, чому і яким чином були можливими зустрічі – відповіді на ці запитання я своїм читачам дати не зможу.

Пояснити це міг би, мабуть, ти, Батьку. Надто пізно, усе це надто пізно. І знову й мови немає про хоч якийсь значення. Мені ж насправді потрібний усього лише невеликий російський чи німецький словничок того кохання. Що ти нашіптував їй на вухо, обіймаючи? Якщо мовчання моєї мами рівнозначне відсутності, то твоє мовчання і є відсутністю. У її південнотирольській родині знали тільки те, що батьком дитини, яку вона привезла з собою на селянське обійстя батьків, тобто моїм батьком, був росіянин, руссе. Ти.

Він був червоноармійцем. Красенем. Перша інформація – історично підтверджене знання, адже відомо, що Червона армія вступила в Австрію, так, здається, усі кажуть, у травні 1945 року. А про красеня сказала мені мама. Поза тим нічого більше не сказала. Що саме вона мала на увазі, кажучи мені це, незрозуміло. Отож ти, Батьку, був красенем. І від тебе завагітніла молода жінка. Ваші стосунки тривали достатньо довго, щоб ти дізнався про вагітність. Про це теж сказала мені мама. Ти мав намір, можливо, мама казала те, чого їй хотілося, але вона наполягала на тому, що ти мав намір легалізувати їхній зв'язок, коли війна закінчиться. Але, може, вона просто себе в цьому переконала. Тоді одруження було єдиною можливою формою або принаймні єдиною толерованою формою співжиття двох людей. Але таким, мабуть, було і твоє сприйняття світу. Божевільне сподівання на щастя – якими прекрасними і чистими були ті повітряні замки. Чистими, я не соромлюся вживати це словечко, Батьку.

Ти був «росіянином із Києва». Так мені сказала мама. І довгий-довгий час ти був для мене просто росіянином. Мій батько – росіянин. Крапка. Що ще казати. А тоді, цілком несподівано, несподівано і для скромної

долі твоєї доньки, «росіянин» перетворився на українця. Знаю, знаю, Батьку, українці служили в Червоній армії. Я навіть знаю, що внаслідок географії тієї війни Україна в радянській Червоній армії була представлена понад усі пропорції. От тільки чи хочу я витлумачити це історично правильно? Я ніколи цього не прагнула. Я опиралася як могла, не бажаючи відкривати за маминою і твоєю історіями світову історію. А тепер перестрибнімо назад у часі. Погляньмо на 1989 рік. Моїй мамі, твоїй коханій, матері твоєї доньки, на той час уже пішов восьмий десяток, тобі, мабуть, теж, та й мені зрештою вже було 43 роки, я мала двох дітей, прожила доволі багато, коли раптом розвалився гігантський Радянський Союз, цей окремих тодішній світ просто пішов на дно. І тепер там, на тому сході, потрібно було вигадувати новий світ. Виникали нові держави, ставали на ноги, просто були. І ця велика країна, Україна, сьогодні вона друга за розміром держава Європи, просто проголосила 1991 року свою незалежність. Як ти сприйняв цю зміну? Які емоції переживав? Дитиною і підлітком я щиро вірила в те, що ти вижив, що настане день, коли ти просто станеш на порозі нашого дому. Але повернімося до всіх тих країн: є чудова книжка саме про це, «Атлас зниклих країн у п'ятдесяти поштових марках». Вибач, це така характерна для мене звичка відволікатися. Мушу сказати (не використовуватиму тут слова «визнати», воно мені видається надто пишномовним, але мені й справді йдеться про визнання своєї провини): за всі ці наступні роки, роки після 1991, я майже нічого не намагалася дізнатися про цю нову державу, твою країну, про її становлення, про її політичну й суспільну долю. Кажучи просто й без викрутасів: я не шукала жодної інформації. А мала б. Принаймні тепер, як видається, я так думаю,